

O. SEKORA - V. JUNEK

Státní nakladatelství dětské knihy

STÁTNÍ PEDAGOGICKÁ KNIHOVNA V BRNĚ.	
Form.	sv.
1	28496
	52250

Jak se uhlí pohněvalo

Ach, to byla krásná zima! Vašek i Máňa přišli na kopec.
To bylo radosti na sněhu!

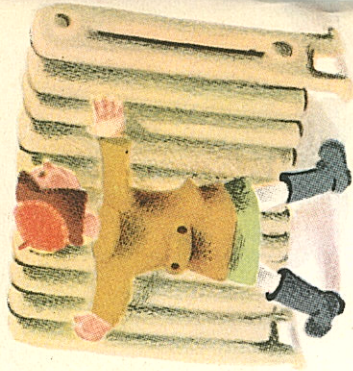
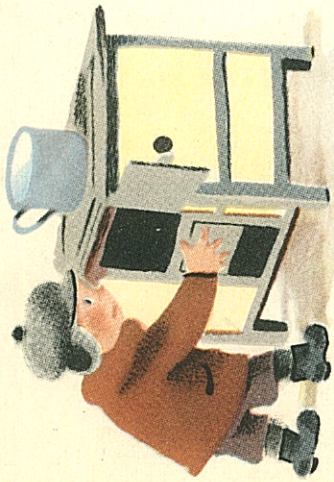
Potom přišel také pes Bobík. A bylo ještě více radosti
a výskotu!

Ale pak tam přišel kousek uhlí a chtěl si také s námi hrát,
chtěl se koulouvat a chtěl sáňkovat.

Děti ho však mezi sebe nechťely. „Jdi pryč!“ řekly. „Jsi
černý a zde je vše bílé. Umazal bys nás!“

A tu se uhlí rozhněvalo. „Tak dobře,“ řeklo. „Když mě
posíláte pryč, půjdu.“ A šlo.

Uhlí se docela vážně pohněvalo. Odešlo nejen od dětí, odešlo i z města. Z celého města.

Pepík se vrátil domů. Chtěl teplou kávu. Ale sporák byl studený.

Vášek si chtěl osušit rukavice u kamen. Ale v kamnech nehořelo.

Máňu zábly ruce. Šla k topení. Ale brrrr! Ústřední topení bylo studené jako led.

A v celém, celičkém městě bylo zima. Oh, jak zima! Teplo uteklo. Nikde ani kousek uhlí. V žádném domě.

Co se to stalo? Proč se to stalo? Všichni se divili.

PEKÁŘSTVÍ

NE PĚČEME

ŠA UZENÁŘSTVÍ

Nestopíme!

Děti dobře věděly, co se stalo. Uhlí se pohněvalo. Odešlo. Ale co! Snad jim uhlíř prodá trochu uhlí.

Pepík se rozběhl pro uhlí, Vašek se rozběhl pro uhlí a také Máňa se rozběhla pro uhlí. I Bobík se rozběhl pro uhlí.

Přiběhli k uhlíři. Jaké však překvapení. Ani uhlíř neměl uhlí, ani jiní uhlíři neměli uhlí.

„Co budeme dělat bez uhlí?“ řekla Máňa.

„Snad to nějak půjde i bez něj,“ řekl Vašek.

„To je toho!“ řekl Pepík. A šli domů.